

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně:]

proti žalovanému: **Ministerstvo kultury ČR** se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19.3.2012, čj. MK 16829/2012 OPP, sp.zn. MK-S 3116/2012 OPP, a rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2012, čj. MK 16659/2012 OPP, sp.zn. MK-S 3115/2012 OPP,

t a k t o :

I. Žalobkyni se v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 19.3.2012, čj. MK 16659/2012 OPP, sp.zn. MK-S 3115/2012 OPP, přiznává osvobození od soudních poplatků.

II. Rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 19.3.2012, čj. MK 16829/2012 OPP, sp.zn. MK-S 3116/2012 OPP, a ze dne 19.3.2012, čj. MK 16659/2012 OPP, sp.zn. MK-S 3115/2012 OPP, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 22.5.2012 domáhala zrušení obou rozhodnutí žalovaného uvedených v záhlaví, kterými byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím Národního památkového ústavu ze dne 21.2.2012, čj. NPÚ-302/13756/2012, a ze dne 27.2.2012, čj. NPÚ-302/16717/2012, o odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí informace podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“).

Žalobkyně žádostí o poskytnutí informace ze dne 7.2.2012 žádala Národní památkový ústav jako povinný subjekt o poskytnutí informace podle zák. č. 106/1999 Sb. (dále InfZ): „*Na základě zveřejněné informace <http://www.studijni-depozitar.cz/>, Mobiliární fondy*

uložené v SDMF; klášter Plasy; zámek Kaceřov; zámek Horšovský Týn; klášter Kladruby; hrad Rabí; hrad Švihov; zámek Nebílovy; zámek Červené Poříčí; hrad Velhartice a pomocný fond Centrální depozitář"

žádám o informaci

- a) *"složení" depozitního fondu SDMF Plasy z hlediska "původu" (jako evidenčního údaje dle "karty základní evidence"), tj. "kmenové a svozové mobiliární fondy",*
- b) *složení jednotlivých fondů dle bodu a) (tj. zvláště kmenové a svozové MF) z hlediska druhového (kolik ks/inventárních jednotek kterého druhu je),*
- c) *zda všechny předměty v SDMF jsou kulturními památkami,*
- d) *zaslání scanů prohlášení mobiliárních fondů, dnes deponovaných v SDMF, kulturními památkami,*
- e) *specifikaci "pomocného fondu Centrální depozitář", jaké předměty ho tvoří, z jakých předpisů vyplývá vznik a správa "pomocného fondu".*

Rozhodnutím Národního památkového ústavu ze dne 21.2.2012, čj. NPÚ-302/13756/2012, byla žádost žalobkyně v rozsahu písm. b) odmítnuta podle ust. § 2 odst. 3 InfZ. a rozhodnutím ze dne 27.2.2012, čj. NPÚ-302/16717/2012, byla žádost žalobkyně odmítnuta dle § 2 odst. 3 InfZ v rozsahu písm. a).

V reakci na výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku ve výši 6000,-Kč)tj. za každé žalobou napadené rozhodnutí, žalobkyně v podání ze dne 6.6.2012 uvedla, že žádá o osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě proti druhému žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného (za řízení o prvním žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného zaplatila soudní poplatek ve výši 3000,-Kč). Důvodem pro osvobození je dle žalobkyně postup správního orgánu I. stupně i žalovaného, kteří o jedné žádosti žalobkyně rozhodli dvěma rozhodnutími, čímž vlastně v případě podávání žaloby zdvojnásobily náklady řízení za zaplacení soudního poplatku. Při posuzování žádosti o osvobození žalobkyně žádala, aby soud k tomuto postupu správních orgánů, na který žalobkyně již v průběhu správního řízení poukazovala přihlédl (odkázala na rozhodnutí zdejšího soudu pod sp.zn. 6 A 200/2010 řešícího shodnou „právní otázku“)

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se zamýšlel ohledně řešené věci přistoupit k uspokojení žalobkyně ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) ve spojení s ust. § 153 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád"). Podle poslední citovaného ustanovení lze, v případě, že se ve správním soudnictví domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu, uspokojit žalobce změnou nebo zrušením tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MK 16829/2012 OPP ze dne 19.3.2012 a č.j. MK 16659/2012 OPP ze dne 19.3.2012, která byla vydána v rámci řízení dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jenž je speciálním řízením s pouze omezenou subsidiární aplikací správního řádu. Ust. § 20 odst. 4 stanoví taxativní výčet případů, kdy se v řízení o žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. použijí ustanovení správního řádu. Přezkumné řízení však není součástí zde uvedeného výčtu. Dané ustanovení pak výslovně uvádí, že v ostatním se správní řád nepoužije. K uvedenému závěru dospělo rovněž Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy, které k dané věci vydalo nezávazné stanovisko k přípustnosti přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutím vydaným podle zákona č. 106/1999 Sb., a to konkrétně stanovisko evidované na Ministerstvu vnitra pod č. j. MV- 88423-2/ODK-2010 ze dne 22.9.2010. Ministerstvo vnitra ve stanovisku rozvádí obsah ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a dále uvádí následující: "Z uvedeného dle našeho názoru vyplývá, že ustanovení § 94 až 99 správního řádu, která upravují přezkumné řízení, nejsou na rozhodnutí vydaná podle zákona o svobodném přístupu

k informacím aplikovatelná (nejedná se ani o ustanovení upravující rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ani o ustanovení upravující odvolací řízení a ani o jiná ustanovení, která by bylo možné na základě § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím využít). Zákon tedy předpokládá, že nápravy pravomocných rozhodnutí se bude možné domáhat pouze postupem soudního a nikoli správního přezkumu. Na místě přitom není užití rozšiřujícího výkladu ustanovení § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (či snad analogické aplikace ustanovení správního řádu o přezkumném řízení), neboť zákon o svobodném přístupu k informacím použití jiných ustanovení správního řádu výslovně zapovídá, takže rozšiřující výklad či analogie by zde byly proti tomuto jednoznačně vyjádřenému požadavku zákonodárce. "

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že žalovaný znovu posoudí odvolání podaná proti rozhodnutím NPÚ čj. NPÚ-302/13756/2012 ze dne 21.2.2012 a čj. NPÚ-302116717/20 12 ze dne 27.2.2012, a o těchto odvoláních rozhodne.

Zároveň však žalovaný poukázal na ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., podle kterého, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Důvody zvláštního zřetele hodné lze podle žalovaného spatřovat ve zneužití výkonu práv dle zákona č. 106/1999 Sb. a práv zakotvených jinými právními předpisy ze strany žalobkyně a takovému závadnému výkonu práva dle žalovaného nelze poskytovat bezmeznou soudní ochranu. K šikanoznímu výkonu práva žalovaný odkázal na judikaturu soudů rozhodujících v správním soudnictví (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18.6.2010, čj. 7 Ca 46/2008-183, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, čj. 8 As 22/2010-91, potvrzený Ústavním soudem ČR nálezem ze dne 20.7.2010, sp.zn. I ÚS 1556/2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl na základě shodného návrhu obou účastníků, tj. žalobkyně i žalovaného. Na základě požadavku žalovaného, který shodně jako žalobkyně požadoval zrušení obou jeho žalobou napadených rozhodnutí soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II.

Za řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2012, č.j. MK 16659/2012 OPP, sp.zn. MK-S 3115/2012 OPP (druhého) bylo žalobkyni soudem ve výroku I. přiznáno osvobození od soudních poplatků, neboť soud shledal být oprávněným tvrzení žalobkyně, že nic nebránilo NPÚ rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 7.2.2012 jediným rozhodnutím. Pokud jde o odkaz žalobkyně na konečné rozhodnutí (ve věci sp.zn. 6 A 200/2010 projednávané u zdejšího soudu) bylo vydáno dne 26.6.2012, pod čj. 6 A 200/2010-155, nicméně soud neshledal v dané věci s nyní projednávanou souvislost ohledně „právní otázky“ týkající osvobození od soudních poplatků.

O nákladech řízení žalovaného soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť jako účastníkovi řízení, který neměl ve věci úspěch, mu náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Úspěšně žalobkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., přičemž důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je dle soudu spravedlivé žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznat, spatřuje v následujících skutečnostech:

Žalobkyně sama jako fyzická osoba, popřípadě jako
dříve

, předtím rovněž „

... , jejímž jménem jedná ... se dovolává ochrany u tohoto, i jiných soudů ve značném počtu případů; v řízeních vedených dle soudního řádu správního jde vesměs o soudní spory ve věcech podle zákona č. 106/1999Sb.

Soudu je z úřední činnosti známo, že např. k lednu tohoto roku evidoval zdejší soud 119 soudních sporů vedených k žalobě ... jako fyzické osoby, k žalobě odborové organizace, jejímž jménem jedná ... šlo taktéž o více než 100 soudních sporů, v převážné většině jde o spory podle zákona o informacích, kdy většinovým žalovaným je NPU (bývalý zaměstnavatel žalobkyně), popř. Ministerstvo kultury. Rovněž i jiné spory např. proti České advokátní komoře navazují na již uvedené, kdy žalobkyně žádá o bezplatnou právní pomoc k podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím soudů ve věcech podle zákona o informacích (např. 7Ca 257/2008), jak již uvedl tento soud v rozsudku v související věci č.j. 5A 200/2010-63.

V současné době je ... účastníkem 42 neskončených řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav a spory se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona o informacích, či jejich nečinnosti v těchto řízeních, přičemž předmětem žádostí žalobkyně (příp. její předsedkyně), bývají vesměs otázky, které se netýkají činnosti odborové organizace ani nemají žádný vztah k životní sféře ... jako fyzické osoby a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti, šikanózní výkon práva žalobkyně - odborovou organizací, (za niž jedná ...) lze pak vysledovat i v mnohých soudních řízeních.

Např. ve věci sp.zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č.j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz PhDr. Pavlu na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu 2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího názoru měl, a dále na složení zdicího materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně (již byla ...) domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Žalobkyně podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné 7denní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto vyhovění výzvě, které by spočívalo v napsání jedné věty (žalobkyně komunikovala se správními orgány prostřednictvím elektronické pošty), žalobkyně podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup žalobkyně dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal žalobkyni poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace. Takové jednání je s ohledem na okolnosti výše popsané šikanózním výkonem práva.

Ve věcech sp. zn. 10 A 7/2011 se žalobkyně domáhala poskytnutí informace týkající se úklidu na prodejny suvenýrů na hradě Bouzově a mimo jiné žádala informaci:

- kdo prodejnu suvenýrů uklízí, zda některá z osob, které zde prodávají (...), anebo jiná osoba s pracovním zařazením "uklízečka" (...),
- jak často je prodejna uklížena (pro případ odpovědi "dle potřeby" výslovně žádám o specifikaci, kdo rozhoduje o tom, zda "potřeba" úklidu vstala či nikoli, tedy o "míře úklidu" prodejny, zda osoby zde prodávající (...)

i), nebo jiná osoba (která?), v případě že jiná osoba", zda kontrolu čistoty prodejny suvenýrů provádí tato osoba denně),

- *jaký je charakter úklidu (specifikace činností - zametání, mytí podlahy, utírání prachu leštění skel vitrín, mytí oken, praní záclon, ometání pavučin, klepání rohoží či kobereců, zalévání květin, event. další práce), ...*“.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se žalobkyně - odborová organizace /jednající / v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného Národního památkového ústavu „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry, bylo přitom na něm, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování ex offio. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čímž by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, když vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č.j. 8 As 49/2009-113, resp. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „*Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.*“

Zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně, jak uvedeno výše, svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevídaný vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž

samoúčelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou (viz výše) bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem zde soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace jednající žalobkyní u zdejšího soudu vedou (jakkoli z hlediska právní subjektivity je třeba odlišit odborovou organizaci a její předsedkyni, je jednoznačné, že tyto subjekty jednají nejen ve shodě, ale fakticky jde pouze o úkony jednoho subjektu, a to žalobkyně).

Městský soud v Praze rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2011 sp. zn. III. ÚS 2800/09, že *materiálně se stěžovatelka* (v dané věci jí byla

ústavu, pozn. Městskeno soudu v Praze) *jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiózního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisejí s pracovníprávními vztahy zaměstnanců správ památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně*

Poukázat lze rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, kde Ústavní soud uvedl: *Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápáno velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze (podtržení doplněno).*

Šikanózní výkon práva žalobkyní se projevuje i v nyní projednávané věci. U povinného subjektu byla dne 7.2.2012 podána žádost týkající se evidence mobiliárních fondů uložených nebo umístěných v prostoru jmenovitě uvedených nemovitých kulturních památek a pomocného fondu „Centrální depozitář“, a podrobnými informacemi o jejich složení („kolik kusů inventárních jednotek, kterého druhu je“). Aniž by soud předjímal posouzení důvodnosti žádosti, k němuž je příslušný ponejprv žalovaný, je patrné, že žádané informace zjevně nemají souvislost s právní sférou žalobkyně a v žádosti o jejich poskytnutí nelze spatřovat „*prostředek účasti na politickém životě státu*“ (srov. náleze sp.zn. III. ÚS 156/02).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková

